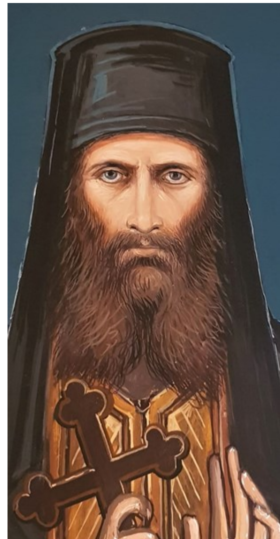
ANUNȚURI

Stâlpii de taină ai Bisericuței, zugrăviți pe peretele de apus: ***Părintele Arsenie...***

• Săptămâna aceasta s-au împlinit 6 luni de la adormirea surorii noastre, **Adriana-Ramona**, de care ne aducem aminte cu dor. De asemenea, a adormit, după ce a trecut printr-o grea boală, **preoteasa Mihaela** de la Rădești, la doar 22 de ani. Cine a participat la înmormântare a spus că, dincolo de greul acelor momente, a fost ca la Înviere. Dumnezeu să le dea odihnă cu sfinții!

• Bun venit în obște pruncuțului **David-Andrei**! Este al patrulea băiat al dia-conului Gheorghe și al diaconiței Sorina. Să le pomenim în rugăciuni și pe celelalte surori însărcinate din obște, să le întă-rească Dumnezeu în aceste vremuri grele!

• Joi a venit la Bisericuță **o comisie de pictură din partea Patriarhiei**, pentru a aviza lucrările de zugrăvire a pereților. După o verificare minuțioasă, pictura a primit calificativul „excelent". Menționăm că membrii acestei comisii sunt soții Ion și Daniela Moldoveanu, ei înșiși iconari, cei care au pictat biserica Așezământului ro-mânesc din Ierihon, pe care o parte dintre noi am văzut-o acum 2-3 ani.

... și ***pr. Ilarion Felea,*** *în zeghe*

ȘTIRI

Tinerii noștri la Alba

• *„Părintele nostru Arsenie Boca dorește să continue jertfa sfinției sale pentru mântuirea noastră ca și credincioși ortodocși români, ca Biserică Ortodoxă, ca țară. De aceea, l-am numit și-l numesc public pe* ***părintele nostru Arsenie Boca Steaua fixă de pe cerul României, din vremurile noastre și de pe cerul Bisericii Ortodoxe Române****."* Acestea sunt cuvintele PS. Daniil Stoenescu, unul din cei 4 ierarhi care au slujit la Prislop în 28 noiembrie. (sursa: basilica.ro)

• Au trecut **40 de zile de la adormirea PS Gurie al Hunedoarei**. PS Daniil spunea despre el că „s-a străduit să transfigureze în viața ortodoxă a eparhiei, atât Iudeea Țării Hațegului, cât și Samaria Văii Jiului, precum și Galileea Țării Zarandului, săvârșindu-se precum arhiereul Aaron pe vârful Muntelui Hor al slujirii arhierești."

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Savatie Baştovoi - ***Cu fața descoperită. Credință și libertate în vremurile de pe urmă***

Cartea care te va ajuta să-ți cunoști gradul tău de libertate. Lângă cel mai bogat și cel mai puternic om trăiește cel sau cea care strigă la el. Fața este lumina, așa cum spatele este întunericul. Fața este prezența, iar spatele, absența. A-ți arăta fața înseamnă a apărea, a fi. A-ți ascunde fața înseamnă a dispărea, a nu mai fi. Dincolo de toate sloganele și discuțiile despre libertate, ca o ghilotină rece cade întrebarea pe care trebuie să ne-o punem fiecare: *Ce sunt gata să fac pentru libertate?*

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 46 (LXV) 5 decembrie 2021

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

SĂ FIM SINCERI CU NOI: *Suntem grav bolnavi cu sufletul!*

Cuvânt al teologului Jean-Claude Larchet

Prins în mulțimea și agitația treburilor lumești, omul nu-și simte patimile, preocupările de zi cu zi împiedicându-l să-și cunoască starea.

În starea de cădere în care se află, toți oamenii suferă de patimi într-o măsură sau alta, adică sunt bolnavi din punct de vedere spiritual. Dar cel mai adesea ei **nu-și cunosc nici căderea, nici boala**. Neștiind că-i bolnav, omul căzut nu se îngrijește de sănătatea sa și crede că n-are nevoie de tămăduire. Numeroși sunt cei care *„pentru că nu și-au simțit patimile, nu s-au îngrijit nici de tămăduirea lor"*, spune Sf. Isaac Sirul. Ei **se împotrivesc tratamentului duhovnicesc**.

Chiar dacă începe să înțeleagă care-i este adevărata fire și, așadar, să-și vadă decăderea, **adâncurile ființei sale lăuntrice nu i se descoperă omului pe dată**. Creștinul însuși, care primește prin credință și prin harul Duhului Sfânt puterea de a se cunoaște, nu-și vede de la început toate patimile care zac în el,

căci pentru aceasta se cere multă nevoință. Nici cel care se străduiește să le cunoască și să scape de ele nu și le cunoaște pe toate; unele îi rămân multă vreme ascunse, iar pe altele și le știe numai în parte. Demonii își împlinesc lucrarea lor mai cu seamă în adâncul inimii și de aceea ea rămâne ascunsă și nevăzută.

Câtă vreme nu împlinește toate poruncile lui Hristos, omul nu-și cunoaște deloc patimile sau le cunoaște numai în parte, pentru că, așa cum tâlcuiește Sf. Simeon Noul Teolog, are ca un văl așezat peste inimă, care-l împiedică să se vadă așa cum este. **Orice patimă, chiar foarte veche, la cel ce nu s-a curățit deplin constă din predispoziții latente care se manifestă atunci când află bun prilej.**

Omul își cunoaște patimile pe măsura sporirii sale duhovnicești. Celui care trăiește departe de Dumnezeu, ele îi rămân cu totul ascunse ori le

Sfinții săptămânii

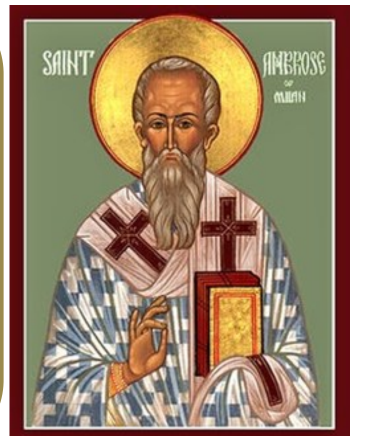
SF. AMBROZIE al Mediolanului

(†7 decembrie 397)

Este cel care, mângâind-o pe Sf. Monica, mama lui Fer. Augustin, pe vremea când acesta era încă departe de Dumnezeu, spunându-i: ***Fiul unor astfel de lacrimi nu poate să piară.***

Alte cuvinte e folos ale Sfântului Ambrozie:

- Rănile se spală cu vin și se tămăduiesc cu untdelemn. Așa e și în educație: pogorământul trebuie unit cu asprimea, adică în dosul nuielușei trebuie să se afle un măr.
- Am văzut pe mulți oameni căzând în păcat din pricina vorbelor lor, însă aproape pe nimeni din pricina tăcerii.

vede numai când se manifestă în mod grosolan sau cu violenţă. Însă cel ce se apropie de El şi-I împlineşte poruncile, le vede tot mai limpede, în lumina Duhului Sfânt. Sf. Ioan Casian se foloseşte de o comparaţie foarte lămuritoare: *„Să presupunem că doi oameni au intrat într-o casă mare, cu multe lucruri: unul cu vederea bună, iar altul bolnav de ochi. Cel ce nu poate vedea totul va spune ca în casă nu sunt decât dulapuri, paturi, scaune, mese şi altele pe care le-a identificat nu atât cu ochii, cât pipăindu-le. Dimpotrivă, cel cu ochi sănătoşi vede chiar şi cele mai ascunse lucruri şi spune că în acea casă sunt multe şi nenumărate alte lucruri mici. Acestea, dacă ar fi strânse grămadă, ar egala sau ar întrece prin mulţimea lor pe cele puţine, pe care le pipăie cel cu vederea slabă. Aşa sunt sfinţii, care sunt, ca să zic aşa, văzători."*

Dintre toate patimile, **mândria întunecă cel mai mult conştiinţa** omului şi-l face să nu-şi cunoască bolile sufletului, nici pe cele mici şi tăinuite, nici pe cele mari şi vădite. Mândria este cea care duce pe om la „îndreptăţirea de sine", după cum spun Părinţii, care-l face să nu-şi recunoască păcatul şi să nu fie conştient de el.

Prins în mulţimea şi agitaţia treburilor lumeşti, omul nu-şi simte patimile, preocupările de zi cu zi împiedicând-l să-şi cunoască starea. În acest context, Avva Dorotei spune: *„să vină careva dintre voi, să-l închid într-o chilie întunecoasă, să nu mănânce, să nu bea, să nu doarmă, să nu se întâlnească cu nimeni, să nu cânte psalmi, să nu se roage, nici să -şi amintească deloc de Dumnezeu numai trei zile. Şi vei afla ce fac patimile cu el*".

Pornirile pătimaşe ale omului nu sunt determinate, aşa cum se crede cel mai adesea, de circumstanţe exterioare. Evenimentele şi oamenii nu fac decât să dea la iveală patimile ascunse în suflet. *„E un lucru de râs şi o judecată strâmbă* – scrie Avva Dorotei – *să spună cineva despre un altul care l-a supărat zicând-i vreun cuvânt: De nu venea acesta şi nu-mi vorbea şi nu mă tulbura, n-aş fi păcătuit. Oare cel ce i-a spus lui acel cuvânt a sădit în el patima?"*

Patimile pe care omul nu şi le cunoaşte generează o profundă stare de boală. Cu patimile ştiute – care şi ele rănesc grav sufletul – omul se poate lupta mai uşor. Însă cele ascunse – fie tainice prin natura lor, fie de care omul însuşi nu vrea să ştie, fie nemărturisite – sunt pricină de mult rău şi de boală grea a sufletului. Aşadar, **primul pas spre tămăduirea sufletului este scoaterea la lumină a patimilor care zac în el**, ca omul să-şi vadă şi

FERICIRILE (8)

„Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că acelora este împărăţia cerurilor "

Şi iată că, cu a opta treaptă a Fericirilor, se încheie ceea ce începuse cu prima treaptă. În prima treaptă. *„Fericiţi cei săraci cu duhul, că acelora este Împărăţia cerurilor"*, **începea călătoria** cea sigură către Împărăţia Cerurilor, fiindcă dacă omul acela nu „va căuta înapoi", ci **rămâne căutând înainte şi înainte**, către Împărăţie, nădăjduind în ciuda poticnirilor, păcatelor, ruşinilor prin care trece, nădăjduind la mila, la bunătatea şi la înţelepciunea lui Dumnezeu, nu se poate să nu ajungă la biruinţa cea din urmă. Şi acuma, **ceea ce a fost un potenţial**, că *„cei săraci cu duhul vor moşteni"*, fiindcă încep călătoria asta, **acum iată că au moştenit-o.** Au devenit fiii lui Dumnezeu, şi în prigonirile lor pentru dreptatea care trăieşte în ei au şi primit Împărăţia Cerurilor; şi, într-un anume sens, treapta şi-a atins desăvârşirea. **Călătorind prin toate Fericirile acestea paradoxale am ajuns a dobândi Împărăţia Cerurilor.**

Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că acelora este împărăţia cerurilor: **în prima Fericire ca o făgăduinţă şi o chezăşie, în cea de-a opta Fericire este deja în sensul literal, că au dobândit-o.** Şi cum ştim? Cum îndrăznesc eu să spun că au dobândit-o? Fiindcă porunca Fericirii acesteia nu e diferită de cealaltă, că şi acolo zice la început că „acelora este Împărăţia Cerurilor". Şi aicea zice: Acelora este Împărăţia Cerurilor.

Păr. Rafail Noica

Iubire

Lucian Blaga

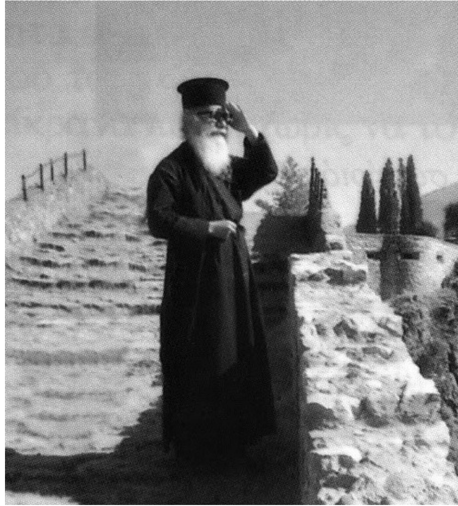
Iubeşti – când ulciorul de-aramă
se umple pe rând, de la sine
aproape, de flori şi de toamnă,
de foc, de anotimpul din vine.

Iubeşti – când suavă icoana
ce-ţi faci în durere prin veac
o ţii înrămată ca-n rana
străvechiului verde copac.

Iubeşti – când sub timpuri prin sumbre
vâltori, unde nu ajung sorii,
te-avânţi să culegi printre umbre
bălaiul surâs al comorii.

Iubeşti – când simţiri se deşteaptă
că-n lume doar inima este,
că-n drumuri la capăt te-aşteaptă
nu moartea, ci altă poveste.

Iubeşti – când întreaga făptură,
cu schimbul, odihnă, furtună
îţi este-n aceeaşi măsură
şi lavă pătrunsă de lună.

Când raţiunea se împotriveşte ASCULTĂRII

O relatare despre SF. PORFIRIE KAVSOKALIVITUL

Sfinţii nu încetează să ne uimească. Mai ales cei contemporani, despre care Dumnezeu ne dă să aflăm alte şi alte lucruri. Aşa este şi mărturia de mai jos, a uneia dintre fiicele duhovniceşti ale Sf. Porfirie (pe care l-am prăznuit în 2 decembrie). Angeliki Stephou era copil când s-au întâmplat acestea, dar şi le aminteşte căci le-a păstrat în inimă.

„Tatăl meu era unul dintre cei mai buni ingineri constructori din Grecia şi obişnuia să călătorească mult şi în străinătate. Odată i-a spus Părintelui Porfirie:

- Părinte, merg în Italia la o expoziţie şi îmi iau şi familia. Vrei să vii cu noi?

Părintele a fost bucuros de acest gând şi am pornit cu maşina spre Italia. Când am ajuns acolo, Sfântul i-a arătat tatălui meu un munte şi i-a zis: *Ia-o pe acolo!* Dar tata i-a spus că nu e niciun drum pe hartă. *Îţi spun, ia-o pe acolo*, a insistat Părintele. Au mers o vreme, dar apoi drumul a devenit tot mai accidentat şi tata ar fi vrut să se întoarcă.

- Acultă-mă, binecuvântatule, i-a spus Părintele Porfirie, *mergi înainte! Ştiu eu...*

În ciuda plângerilor tatălui meu, am mers mai departe şi după ce am urcat muntele, am dat de o mănăstire mare. Tata l-a întrebat pe Părinte: *Aici ai vrut să vii?*

- Da, aici, ele mă aşteaptă!

Tata avea simţul umorului, aşa că a râs întrebându-l:

- Ai o întâlnire secretă?

- Voi aşteptaţi puţin la maşină, că eu am treabă aici, a zis Gheronda.

Uşa s-a deschis şi Sfântul a intrat în mănăstire. După câteva ore de aşteptare, l-am văzut ieşind. Părintele Porfirie radia de fericire:

- Ştiţi ce suflete frumoase trăiesc aici? Stareţa şi toate maicile... Mă aşteptau... şi am vorbit multe, multe... O să vezi, o să le fac ortodoxe!

- Ce vorbeşti, Părinte? Dar ele sunt catolice!

- Copilul meu, sunt suflete curate! De când nu am mai văzut aşa suflete curate!

- Un lucru nu înţeleg, Gheronda, i-a spus tata Părintelui Porfirie... *ce aţi putut vorbi acolo atâtea ore, când sfinţia ta nu ştii deloc italiană?!*

Părintele a tăcut şi apoi i-a arătat drumul înapoi. Dar tatăl meu era un om raţional, foarte inteligent şi avea nevoie de explicaţii ca să înţeleagă astfel de lucruri. **Însă nu poţi pricepe dacă nu ai har. Poţi să stai lângă un sfânt, însă nu înseamnă că ai dobândit automat o înţelegere a lucrurilor.**

La un moment dat, pe drum, Părintele îl înghionteşte pe tata de 3 ori şi îi spune:

- Iannis, trebuie să te duci să-ţi faci un control la rinichi!

-Ce s-a întâmplat, Părinte? De unde ai scos-o şi pe asta? Doar eu cu inima am probleme, nu cu rinichii. Cei mai buni doctori mi-au spus asta!

- Iannis, du-te să faci un control la rinichi, a repetat Sfântul. *Nu cu inima, ci cu rinichii ai probleme!*

- Părinte, de data asta eşti pe lângă subiect, i-a zis tata râzând.

Şi atunci l-am auzit pe Părintele, care de obicei avea o voce caldă şi dulce, răspunzându-i cu un ton ridicat:

- Iannis, ascultă-mă! Du-te să vezi ce au rinichii, până nu e prea târziu!

Însă tatăl meu a râs iar şi nu l-a luat în serios. Dar la vreun an după aceasta, pe când era într-o delegaţie în Germania, a leşinat şi l-au dus la spital. Acolo a aflat că rinichii lui nu mai funcţionau. De atunci i s-a schimbat complet viaţa. Au urmat luni de chin.

Inteligenţa înaltă poate fi uneori un obstacol pentru ca omul să se apropie de Dumnezeu. **Calea nu este a minţii, ci a ascultării, chiar dacă nu înţelegem întotdeauna**..."

„Pe toate să le înfruntaţi cu iubire, cu bunătate, cu răbdare şi cu smerenie. Să fiţi stânci! Toate să se spargă deasupra voastră şi să se întoarcă înapoi precum valurile, iar voi să rămâneţi netulburaţi."

Sf. Porfirie

Calendarul mărturisitorilor

Preot IONEL PAVEL

(†10 decembrie 2011)

LIBERTATEA - *visul unui student*

❝ *Te forţau să te dezici de familie. Ei urmăreau să ne distrugă sufleteşte.*

În 1948 când a fost arestat, avea doar 23 de ani... 23 de ani! Ce vină poţi avea la 23 de ani?

Era student la trei facultăţi: Teologie, Medicină Veterinară şi Litere. Fusese al doilea din promoţia sa, la terminarea Seminarului din Galaţi. Un tânăr plin de încredere şi dorinţa de a sluji lui Dumnezeu şi neamului. *„Nu eram duşmanul nimănui. Nu făcusem nimic rău nimănui.* ***Îmi doream doar libertate****. Nimic mai mult."*

Ionel Pavel rămăsese orfan de mic şi crescuse la orfelinatul din Galaţi. Acolo l-au găsit o familie de ţărani inimoşi, dar care nu aveau copii, şi l-au luat în casa lor. *„Am vrut să învăţ carte. Părinţii mei, de loc din Târgu Bujor, judeţul Galaţi, erau oameni simpli, dar înţelegeau puterea învăţăturii. Am încercat să nu-i dezamăgesc, să nu le trădez idealurile de viaţă."*

Şi apoi vine praznicul Adormirii Maicii Domnului din 1948, când este arestat pentru că făcea parte din Frăţiile de Cruce, unde a crezut că va fi de folos ţării sale. Anii cei mai frumoşi ai tinereţii şi i-a petrecut la Jilava, Piteşti, Canal, Gherla. *„Ne urau. Era clar că ne urau de moarte.* ***Nu ne-au ucis doar pentru că aveau un plan mult mai teribil: să ne bage groaza în suflet****. Nouă şi familiilor noastre. Poporului întreg."*

Despre lunile de anchetă, pr. Ionel mărturisea în cuvinte puţine: *„A fost îngrozitor. Nu credeam că pot îndura atâta."* Apoi a urmat detenţia... Cea mai groaznică amintire este din Penitenciarul Jilava. Colegii de celulă ştiau că e student la Teologie şi l-au rugat să le cânte ceva, pentru a le mai alunga dorul de acasă. Avea voce frumoasă, iar toţi colegii de celulă ştiau asta. *„Hai, mă Ioane, cântă-ne ceva ca să ne mai schimbăm gândurile. Mi-a venit un dor de casă şi am început să cânt «Mândra mea de altădată». În momentul în care am terminat de cântat, s-a deschis brusc uşa. Un ofiţer a întrebat «Cine a cântat, mă bandiţilor?». M-au luat şi m-au dus în Camera Neagră. Acolo nu era lumină, nu era aer, iar pe jos erau fecale şi urină. Nu mă puteam aşeza, aşa că am mers toată noaptea. Cred că am făcut zeci de kilometri*".

Apoi alte amintiri... *„Când ne scoteau la plimbare, miliţienii stăteau pe două rânduri pe coridor şi dădeau cu ciomagul în noi ca în nişte vite. Asta se întâmpla în fiecare zi. Era ca un ritual păgân."* Într-un an, în Vinerea Mare, un coleg de la Teologie, Costică Vaman, a fost bătut în mod barbar şi răstignit. *„L-au legat de mâini şi de picioare şi l-au răstignit la fereastră. Era frig, îl ţineau în pielea goală şi îi mai aruncau câte o găleată de apă".*

Singura care l-a scăpat în toţi aceşti ani grei a fost credinţa în Dumnezeu. *„În fiecare clipă mă rugam la Dumnezeu. Nu ceream ceva special.* ***Spuneam doar «Facă-se voia ta!»"***

La ieşirea din temniţă nu-i mai rămăsese decât o cale de urmat – „Cărarea Împărăţiei". A terminat Facultatea de Teologie din Bucureşti, pregătindu-se să-L mărturisească pe Dumnezeu într-o perioadă când a-ţi lua crucea şi a-I urma lui Dumnezeu putea însemna condamnarea la moarte. Autorităţile au acceptat cu greu să primească preoţia. Tinereţea, puterea de muncă şi mai ales harul cu care a fost dăruit, de bun predicator, i-au atras aprecierea credincioşilor, dar şi invidia unora. Numai cu ajutorul Celui de Sus a scăpat de o a doua condamnare.

I-a iertat pe toţi care l-au schingiuit, l-au umilit, l-au batjocorit; nu a vorbit niciodată pătimaş despre suferinţele îndurate, nu a cerut niciodată pedepsirea torţionarilor, nu a umblat după reabilitare civilă, deşi ştia că familia va avea de suferit. A plecat dintre noi cu durerea că nu se vrea să se afle adevărul despre o generaţie sacrificată pentru credinţa şi dragostea de ţară şi că nu a putut sluji în biserica ridicată din bănuţul foştilor deţinuţi.

O FAMILIE SFÂNTĂ

- Despoţii Ştefan, Anghelina şi Iovan ai Serbiei -

La 10 decembrie, Biserica săvârşeşte pomenirea Sfintei Anghelina, a soţului ei, Sfântul Ştefan cel Orb, despotul Serbiei, şi a fiului lor Ioan (Iovan).

Sf. Ştefan era fiul despotului Gheorghe Brancovici şi al doamnei Irina, care au cârmuit Serbia ca stat vasal al Împărăţiei Turceşti în secolul al XV-lea, iar Sf. Anghelina a fost fiica principelui Gheorghe Skanderberg al Albaniei.

Pentru a nu mai putea domni, într-o zi de Paşti, turcii i-au scos ochii tânărului despot al Serbiei, Ştefan Brancovici. În acelaşi fel a pătimit şi fratele său mai mic. După o vreme au hotărât că nu este destul şi au dorit să-l ucidă. Însă Ştefan (numit de acum cel Orb), a fugit la vreme în Albania, unde a aflat milă şi ocrotire la curtea principelui Gheorghe.

Acolo a fost îngrijit de Anghelina, fiica principelui, o tânără frumoasă, cu educaţie aleasă. Nobleţea sufletului Anghelinei se aplecă asupra rănilor despotului suferind, şi o iubire binecuvântată îi uni pentru totdeauna. În 1460 s-au căsătorit. Ei au împărţit necazurile pribegiei, trăind nu doar în Albania şi în Serbia, ci şi în Italia, ca refugiaţi din calea turcilor. În Italia au dus cu demnitate greul exilului, dar şi presiunile bisericii de acolo de a trece la catolicism.

Ştefan şi Anghelina au avut o fiică pe care au numit-o Maria şi doi fii, Gheorghe şi Iovan. Ei şi-au crescut copiii în chip cu adevărat creştinesc. Ştefan a murit în 1648, pe când copiii erau încă mici, iar familia trăia în surghiun în Italia. La 8 ani după adormirea sa, o lumină a strălucit deasupra mormântului său. Deschizându-se sicriul, trupul Sf. Ştefan a fost găsit întreg şi neputrezit, răspândind o mireasmă dulce. Tot atunci s-au săvârşit mai multe minuni şi vindecări prin rugăciunile sale, bolnavii redobândindu-şi sănătatea, iar orbii vederea.

Dintre copii, Iovan a fost tatăl Doamnei Miliţa Despina, soţia Sfântului Neagoe Basarab. De asemenea, Gheorghe s-a retras de tânăr din lume şi s-a numit Maxim, ca monah. El este cunoscut de noi ca episcop de Râmnic sub domnitorul Radu cel Mare şi apoi ca mitropolit al Ţării Româneşti, pe timpul lui Neagoe Basarab, săvârşind o lucrare importantă pentru biserica şi neamul nostru.

După moartea soţului şi a fiilor ei, Sf. Anghelina s-a tuns întru îngerescul chip monahicesc, închinându-se pe sine cu totul rugăciunii, faptelor de milostenie şi zidirii şi refacerii sfintelor locaşuri ale lui Dumnezeu. Soţie credincioasă, mamă exemplară şi creştină desăvârşită, ea a meritat cu adevărat numele de „Maica Anghelina", aşa cum o numeşte poporul sârb şi în ziua de azi. Cât a putut, a sprijinit cu bani numeroase mănăstiri din Sf. Munte.

Cinstitele ei moaşte făcătoare de minuni, împreună cu cele ale sfântului Ştefan, soţul ei, şi ale fiului lor, Ioan, odihnesc la Mănăstirea Kruşedol (ctitoria Sfintei Anghelina). În secolul al XVII-lea, turcii au distrus

mănăstirea şi au tăiat în bucăţi sfintele moaşte. Astăzi se mai păstrează o parte din ele. În sutele de ani de restrişte, poporul sârb aflat sub jugul otoman a strigat în chip deosebit la aceşti trei sfinţi, consideraţi mari ajutători în vremuri de invazii păgâne.
Să avem rugăciunile lor!

I.G.

„De ce eşti întristat şi mâhnit în timp ce mergi pe calea lui Dumnezeu? Să se întristeze cei care L-au uitat pe Dumnezeu, care nu au nici o nădejde în izvorul cel pururea-curgător şi viu al lui Dumnezeu. Noi cei care credem în Dumnezeu cel viu şi nădejdea noastră în El o avem trebuie să ne bucurăm că avem un astfel de Părinte în Ceruri Care ne iubeşte mai mult decât orice tată şi mamă şi are o nesfârşită purtare de grijă, ca să ne facă vrednici de El. Bucuriei îi va urma întristare şi întristării îi va urma bucurie, precum noaptea urmează zilei. Astfel a fost rânduită de către Părintele luminilor calea pentru cei ce se mântuiesc.

Prinde-te de dulcele nostru Iisus, strigă către El în necazurile tale; încredinţează-I Lui grija necazurilor tale, iar El va săvârşi cu tine cele bineplăcute Lui. "

STAREŢUL EFREM FILOTHEITUL

ÎNCEPUTUL DURERILOR
Frânturi din copilăria Regelui Mihai

***„Dragostei poporului Meu prea iubit și bravei mele armate le încredințez pe Principele nou născut.*"** (Regele Ferdinand)

Acum 4 ani, de 5 decembrie, trecea la Domnul unul dintre cei mai iubiți regi ai noștri – Mihai I. S-au spus foarte multe despre el, despre crucea pe care a dus-o, ca rege, și mai ales ca monarh fără țară, în exil. Există și multe interviuri, în care Regele Mihai ne prezintă istoria așa cum nu a fost învățată în școlile comuniste și așa cum acum este tot mai ignorată. În acest articol ne vom opri asupra anilor de început ai vieții sale.

Copilul mult așteptat, vlăstarul monarhiei românești, a fost iubit de toate rudeniile. Naș de botez i-a stat chiar bunicul, Regele Ferdinand, alături de celălalt bunic, Regele Constantin al Greciei. Cu bunica, regina Maria, a petrecut mult timp. Ea spunea despre el că este *„este absolut adorabil .... **blond, voinic, cu părul buclat și mers ferm, inteligent, știe multe lucruri, are o mimică excelentă, dar este teribil de lent în privința vorbirii. Este ascultător și bine crescut**, dar sunt momente când devine gălăgios și de nestăpânit...*".

Cea care i-a vegheat anii copilăriei cu toată dăruirea a fost mama sa. *„Mama mea, principesa Elena, a fost cea care s-a ocupat de educația mea în cursul primilor ani. Strictei discipline germane ea prefera formarea caracterului după sistemul englez, mult mai flexibil. **Religia** ocupa totuși un loc important în această educație. Mama mea îi **acorda o mare importanță***".

Principesa Elena a acoperit în fața copilului viața aventuroasă a lui Carol al II-lea și i-a spus micului Mihai că tatăl e plecat la băi în Franța, întrucât e bolnav. Deși îi era dor de el, lacrimile nenumărate pe care le văzuse pe chipul mamei sale când îi pomenea numele, însoțite de multă durere, l-au făcut pe copil să aibă o rezervă. Astfel, la întoarcerea lui Carol în țară, Regele Mihai își amintește întâlnirea lor: *„Înalt, arătos, cu o mustață scurtă, era tatăl meu. M-a privit îndelung, apoi s-a ridicat în picioare și m-a luat în brațe, strângându-mă foarte tare. **Mă simțeam prizonierul lui. Nu îmi era frică de el**, la drept vorbind însă ceva mă deranja, în fond nu simțeam nici un fel de bucurie*".

Din păcate a urmat alungarea mamei, principesa Elena, din țară, întrucât cei doi părinți gândeau diferit despre educația copilului. Despărțit de mamă la doar 11 ani, Mihai va trăi pe toată perioada adolescenței cu *„un gol imens, deoarece relațiile dintre noi erau mai mult decât cele dintre o mamă și fiul său, fiind **singura persoană în care aveam încredere deplină**. Discuțiile dintre noi erau de o sinceritate totală."*

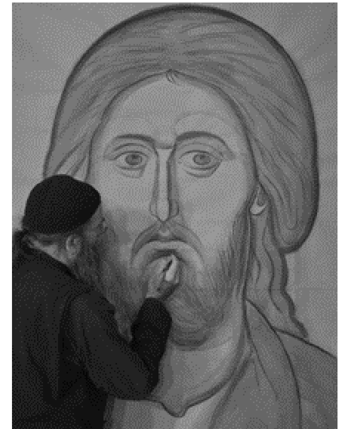
Copilului îi va fi îngăduit să-și vadă mama, retrasă la Florența, doar câteva săptămâni pe an. Regele Mihai mărturisea despre aceste restricții: *„Nu eram eu atunci în situația de a protesta pe lângă tatăl meu, în legătură cu îndepărtarea mamei mele. El era foarte autoritar. Se amesteca întotdeauna în toate, în așa măsură încât nu aveam nici un fel de viață privată. Deschidea sertarele mobilelor din camera mea, pentru a vedea ce conțin, îmi citea scrisorile, și toate aceste lucruri mă supărau îngrozitor*".

Carol al II-lea a creat **o școală specială** pentru prințul moștenitor, în care predau cei mai buni profesori ai României. *„Tatăl meu strânsese o clasă de 11 copii de vârsta mea, provenind din medii și din etnii diferite. Era un fel de reprezentare națională a diversității românești, se aflau acolo câțiva țărani, dintre care doi provenind din minoritatea maghiară și germană, un fiu de mecanic de locomotivă, copii de industriași, de ofițeri. Eram considerat ca un elev printre ceilalți, iar colegii mei mă strigau pe numele mic."*

Viața se scurgea între cursuri, partidele de vânătoare cu tatăl său și infuzia de iubirea pe care o primea în vacanțe de la mama sa. *„La Florența, cu mama, se isprăvea singurătatea. **Mama mă asculta. Ea a fost o confidentă extraordinară.** Știa să asculte, o clipă nu-i zbura gândul în altă parte. Când mă întorceam în țară, nu știam cum să-mi ascund mai bine nemulțumirea. Ceva îmi lipsea*". Spre deosebire de calmul, liniștea și siguranța pe care le simțea alături de principesa Elena, Mihai trebuia să se acomodeze firii și modului de viață pasional, dezechilibrat și foarte autoritar al tatălui său. *„Sentimentele pe care le aveam față de el erau foarte amestecate, în primul rând din cauza răului pe care i-l făcuse mamei mele. Să spunem puțină afecțiune poate, dar ori de câte ori **făceam eforturi pentru a-l iubi**, îmi apărea imaginea mamei mele. Despărțirea de mama a avut asupra mea un efect profund...*" .

Adolescentul Mihai a învățat să rabde toate fără să se vadă, inclusiv intruziunea Elenei Lupescu, metresa li apoi noua soție a tatălui său. *„Am învățat să-mi țin gura și chiar să zâmbesc, pentru că trebuie să o fac*". Însă anii cei mai delicați, petrecuți departe de mamă, îl vor marca printr-o interiorizare și chiar închidere în sine pe viitor. *„Când am avut nevoie de o mamă, am avut un tată; și când mi-a trebuit un tată, am avut o mamă*". Durerea primilor ani ai vieții a fost o pregătire pentru marea durere care va urma, detronarea și alungarea din țară...

ERMINIA (explicarea) picturii BISERICUȚEI (2)

În dialog cu Pr. Lucian

Continuăm cu explicarea picturii aflate pe pereții Sfântului Altar. Părinte Lucian, vă rugăm să ne spuneți ce se găsește în dreapta bolții Sfântului Altar.

În partea dreaptă este reprezentată **scena împărtășirii Apostolilor**, în care Hristos, înconjurat de doi arhangheli, dăruiește Trupul Său cetei celor doisprezece Apostoli. În fața lui Hristos este reprezentată iconic masa, ca prototip al Sf. Mese din Sf. Altar, iar în spatele Său foișorul Cinei celei de taină. Pe masă este așezat talerul ce poartă în el cinci pâinișoare și potirul cu vin și apă, precum și reprezentarea steluței, care se așază deasupra Sf. Disc, reprezentând astfel imaginea Proscomidiei în cadrul căreia pregătim darurile pentru Jertfa Euharistică.

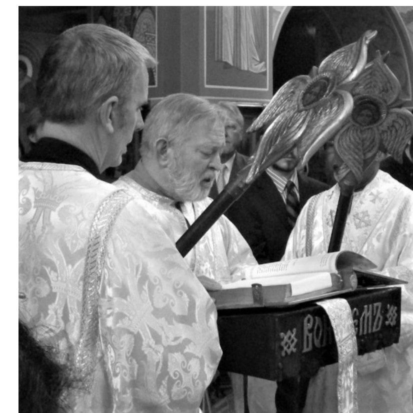
În părțile laterale ale acestei mese sunt zugrăvite două sfeșnice cu lumânări, care ne amintesc de sfeșnicele pe care le poartă ierarhii la slujire. Vă rugăm să ne explicați de ce unul din ele are două lumânări, iar celălalt trei.

Aceste sfeșnice cu lumânări se numesc **dicher** și **tricher**, fiind într-adevăr folosite de arhiereu în cadrul slujirii sale liturgice. Cele două lumânări din dicher desemnează cele două firi ale Mântuitorului Hristos, firea dumnezeiască și firea omenească. Tricherul cu cele trei lumânări semnifică Treimea Persoanelor unite în ființa dumnezeiască cea una. Reprezentarea aceasta iconică desemnează faptul că preoția bisericească este o continuare a preoției lui Hristos, ierarhia bisericească împlinind în cele pământești, în chip nesângeros, ceea ce Hristos a împlinit ca arhiereu veșnic prin jertfa Sa sângeroasă de pe Cruce.

Dacă privim în partea stângă de sus a Altarului, vom recunoaște mai multe obiecte folosite de preot la Sf. Liturghie. De ce sunt reprezentate pe pereții Altarului?

Întrucât în partea stângă a bolții este pictată Liturghia cerească, înfățișându-L pe Hristos Arhiereul cel Veșnic, înconjurat de cetele cereștilor și netrupeștilor puteri. Într-adevăr, o parte din îngeri poartă **ripide**.

Să precizăm că ripida – din grecescul ripis, care înseamnă pană – este o apărătoare în formă de evantai rotund, cu mâner, făcută din metal, cu care diaconii, mai ales la Liturghia arhierească, apără cinstitele daruri ca să nu cadă ceva necurat peste ele, în timpul sfințirii lor. Vă rugăm să continuați.

În aceeași scenă vedem un înger care poartă Sf. Potir, altul poartă Sf. Disc, având pe spatele său, sub aripile îngerești, înfășurat Sf. Aer, reprezentând scena Punerii în Mormânt a Domnului, iar altul purtând înaintea soborului îngeresc sfeșnicul cu lumină și cădelnița. În centrul cetelor îngerești stă reprezentat Hristos, sub baldachin, îmbrăcat ca arhiereu și purtând deasupra omofor.

Masa se sprijină pe un stâlp sau un picior, fiind prototipul ceresc al Sf. Mese din Biserica pământească. Imaginea aceasta arată că **Liturghia îngerească este prototip al Liturghiei pământești** și că, de fapt, Liturghia pământească nu este altceva decât o replică văzută a Liturghiei cerești, pe care îngerii lui Dumnezeu o aduc neîncetat lui Dumnezeu în ceruri.

Pe lângă Hristos, Maica Domnului și îngeri, pe bolta Altarului sunt zugrăviți și alți sfinți. Despre cine este vorb?

De-a dreapta și de-a stânga icoanei Maicii Domnului „Platythera tou ouranou" sunt reprezentați doi proroci vechi-testamentari: Sf. Prooroc Isaia și Sf. Prooroc Iezechiel, care poartă în mâna dreaptă suluri pe care sunt înscrise texte care au în vedere pururea-fecioria Maicii Domnului. Astfel, **Sf. Pr. Isaia** poartă un sul în care sunt înscrise cuvintele din cartea sa profetică, cap. 7, verset 16: *„Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște Fiu și vor chema numele Lui Emanuel... va ști să arunce răul și să aleagă binele"*. **Profetul Iezechiel** ține și el în dreapta sa un sul pe care stă înscris textul din cartea sa profetică, cap. 11, vs.8: *„Poarta aceasta va fi închisă... și niciun om nu va intra pe ea, căci Domnul Dumnezeul lui Israel a intrat pe ea..."*.